

[Vilhelm Rasmussen.]

Man har talt om, at dette skulde være en Statsopgave. Ja, det er for saa vidt rigtigt nok, men det var netop paa konservativt Initiativ, at man fik den Tanke ind, at private Grundejere skulde have en Fortrinsret. Efter mit Partis Mening er det ganske urimeligt. Det, som er dybt nede i Undergrunden i Danmark, skyldes Naturkræfterne og dem alene. Hvorfor i al Verden skulde saa den Mand, der er den tilfældige Ejer og Benytter af Overgrunden, have nogen som helst Ret til at komme i Besiddelse af Værdierne nede i Undergrunden, hvis de forefindes? Men nu er det engang Lov, og det foreliggende Lovforslag drejer sig slet ikke om at ændre den Lov, i hvilken man har indføjet en Paragraf om Fortrinsretten. Det hele drejer sig om at faa dem, der har sat Kapital i denne Undersøgelse, til at blive ved med det, og Grunden til, at der er opstaaet en Ængstelse, er der gjort Rede for i Bemærkningerne. Men jeg vilde gerne sige, at det jo reelt ikke saa meget er det, det drejer sig om, om Mr. Ravlin ikke har kunnet forstaa Kontrakten, men naturligvis drejer det sig om en maaske ikke tilstrækkelig Evne til straks at overse Rækkevidden af Kontrakten. Derfor har han ønsket at faa en større Sikkerhed, og det synes jeg er rimeligt.

Til de ærede Medlemmer, der taler om, at dette er en Statsopgave, vil jeg sige: Ja, men hvorledes stiller Staten sig, naar Videnskabsmændene kommer for at faa de nødvendige Penge til Undersøgelser af Undergrunden? Nu maa jeg tilstaa, at jeg har ikke en saadan Hukommelse, at jeg paa staaende Fod kan sige, hvor vanskeligt det har været at faa Penge dertil, men jeg ved, at det har været overmaade vanskeligt at faa Penge, hver Gang Videnskabsmændene har ønsket at faa foretaget Dydboringer for at komme til Kundskab om, hvorledes dybereliggende Lag i Danmark er beskafne. Og saa har vi her et Tilbud og en Kontrakt med udenlandsk Kapital i Ryggen, ved hvilken det bliver muligt at opnaa to Ting, det rent videnskabelige, som er det sikre, at man Meter for Meter faar at vide, hvoraf Undergrunden i Danmark bestaar paa det Sted, hvor der bores, og dernæst, hvis Forholdene virkelig er Danmark gunstige, at faa paavist, at der er værdi-

fulde Raastoffer i Grunden. Jeg kan ærlig talt ikke forstaa, at man vil lægge nogen som helst Hindring i Vejen for, at denne Sag kan komme til at glide, for det er nationalt en smuk Sag, fordi det drejer sig om det videnskabelige Kendskab til vort Land, og økonomisk af overordentlig stor Betydning, saafremt der virkelig maatte findes værdifulde Raastoffer i Undergrunden. Jeg anbefaler derfor endnu en Gang Sagen til hurtigt Fremme.

Pürschel: Til den ærede sidste Taler skal jeg blot sige, at vi maa dog formodentlig have Lov til at tale om Sagen og kræve en Undersøgelse, uden at man derfor straks skal sigtes for at ville lægge den Hindringer i Vejen.

Til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen skal jeg sige, at jeg maa have udtrykt mig ualmindelig uklart, naar han har kunnet misforstaa mig saa grundigt, som Tilfældet var, thi jeg har ikke talt om den to Maaneders Frist, der findes i Lovforslaget, men om den Frist, som derefter skal fastsættes af Ministeren til Tilvejebringelse af Kapitalen. Dette tror jeg ogsaa vil fremgaa af Fortrykket.

Den højtærede Statsminister sagde, at jeg havde villet have ham til at sige til Amerikaneren: Du staar vist og lyver. Dertil vil jeg gerne bemærke, at den højtærede Statsminister har jo to Tungemaal, et af en noget grovere Beskaffenhed, som er velegnet, naar det saakaldte grovere Arbejde skal udføres, men det kunde ikke falde mig ind at opfordre Ministeren til at bruge det ved nogen Lejlighed. Jeg er glad, hver Gang det ikke sker. Og end mindre kunde det falde mig ind at opfordre ham til at bruge det ved en Lejlighed, hvor han skulde tale med en Forretningsmand og se at faa en Sag til at gaa i Orden, for dèr er det ganske uegnet. Nej, dèr skulde Ministeren bruge det behageligt slebne Organ, vi ogsaa kender, og som vi alle sætter saa meget Pris paa, naar vi hører det.

Men derfor kunde man godt sige det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde: Her er ikke Tale om, at Manden ikke har forstaaet Sprøget; her er Tale om, at han ikke har indset Rækkevidden af Kontrakten. Det var det, den social-